

ældste Klasse. Med Hensyn til selve Embedsmændene troer jeg egentlig ogsaa, at denne Maade har sin store Fordeel, skøndt jeg indrømmer, at det for dem, der blive gamle i Tjenesten i disse Stillinger, er et Gode forud at beregne, naar de komme op paa højere Gage; men jeg troer dog ikke, at dette er af den Betydning, at det bør afholde os fra at vælge hiint System, naar vi tage Hensyn til de Fordele, det medfører.

Sponneck: Jeg har faaet Ordet noget tilbøigt, og jeg var ogsaa fra første Færd af noget i Forlegenhed med at ønske at faae Ordet i denne Sag. De Herrer, som kjende min foregaaende Livsstilling, ville begribe, at jeg kunde have Adskilligt at sige om denne Sag, og jeg har selv følt, at, naar jeg skulde udførligt udtale mig om den og sige Alt, hvad der kunde ligge mig paa Hjerte, saa vilde det blive saa Meget, at jeg for det Første ikke vilde kunne vente at finde villigt Øre, og for det Andet maaskee kunde staae de Interesser, som jeg ønskede at antage mig, istedetfor at gavne dem. Jeg har derfor troet noget at burde afvente Diskussionens Gang, for saaledes at kunne bestræbe mig for at begrænde mine Udtalelser til de Punkter, som jeg vilde ansee for at have en praktisk Interesse efter den Stilling, som Sagen engang her havde indtaget. Jeg tilstaaer da, at jeg hører til dem, som finde, at Regjeringen ved Indbringelsen af dette Lovforslag har imødekomet, hvad man af den kunde vente. Den Opgave, som var Regjeringen stillet og som den har paataget sig, var ikke at forelaae en fuldstændig Omorganisation af hele vort civile Bestyrelsesvæsen fra ovenaf og nedad; denne Opgave har aldrig været Regjeringen stillet i de senere Aar, og jeg veed heller ikke, at noget som helst Tilfald i den Retning foreligger fra Regjeringens Side. Den Forpligtelse, der paahvilede Regjeringen, var at revidere den bestaaende Lønningslov. Dette kunde ganske vist skee under forskjellige Former; det kunde skee under den Form, at man fremlagde et samlet Revisionsforslag for alle de i Betragtning kommende civile Lønninger, og tilføjede et samlet Pensionsforslag; men jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i, at Stoffet

vilde have været altfor overvældende, ikke saa meget for Regjeringen som for Rigsdagen, der skulde behandle en Sag af denne store Udstrækning. Men dertil kommer ogsaa, at jeg egentlig ikke veed, til hvilken Rytte det skulde være at tage hele den samlede Sag under Overveielse; thi det er dog ganske vist, at mange af de Kræfter, som i de forskjellige Thing, baade i Folkethinget og Landstinget, kunde egne sig til at tage een Side af Administrations Behov under Overveielse, vilde egne sig mindre til at gjøre det med Hensyn til andre, og den fornødne Eenhed og Overensstemmelse i Henseende til Lønnings- og Pensionsbestemmelser vilde meget godt kunne tilveiebringes, uden at man paa denne Maade tager den hele Sag for under Et. Det forekommer mig desuden, at med alle de Mangler, som man kunde finde i større eller mindre Grad at klæbe ved vor administrative Ret, er den dog ikke saa forseilet, at der kan siges at være nogen skjellig Grund til at fordre en Revision af denne Indretning, saa at man skulde gaae ind paa en fuldstændig Omordning af Forholdet. I et Land saa gammelt som det danske Rige, der har udviklet sig under forskjellige Forhold, fra Adelsvælden til Kongenevælden og dernæst til en meget fri Forfatning, er det jo en Selvfølge, at Alt ikke kan være aldeles principielt ordnet efter den netop for Tiden gjældende Forfatning. Den historiske Udvikling har i denne Henseende sin store Betydning, og medens man maaskee i adskillige Retninger vil finde Meget, der slet ikke tilfredsstiller den principielle Doctrin, saa troer jeg paa den anden Side, at det maaskee for det praktiske Liv er ganske fordeelagtigt, at det kan udvikle sig paa den Maade, som slect er. Jeg hører ikke til dem, som ere absolute Beundrere af vor administrative Ordning i denne Retning, men jeg hører heller ikke til dem, som mene, at den er absolut forkastelig. Jeg hører derimod til dem, som mene, at man kun med stor Varsomhed og Forsigtighed skal stride til, hvad man kalder Reform; thi for at en Reform virkelig skal være nødvendig, skal der være en levende Trang dertil, og den Omstændighed, at man ved at tage en eller anden Sag under